

COLLAGE / FINA MIRALLES

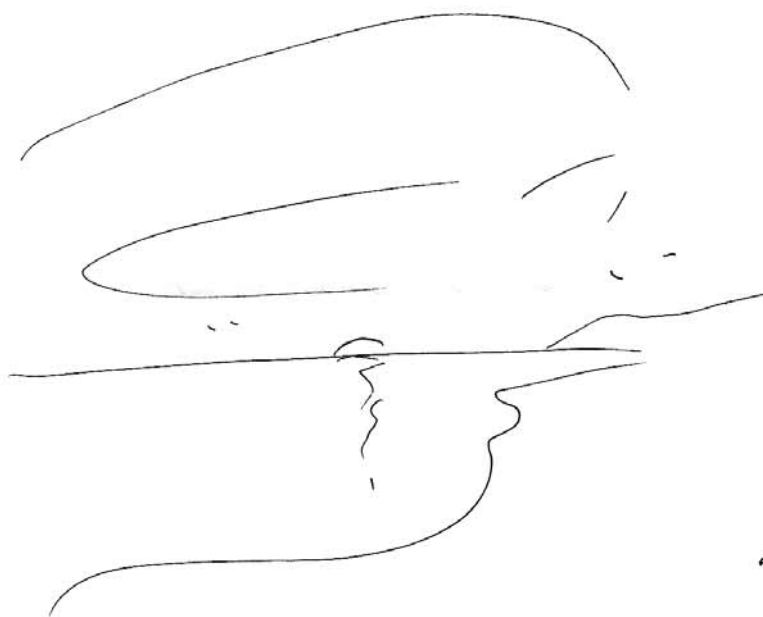
Presentació

He volgut, expressament, deixar de ser moderna o actual i deixar de mirar el futur per tornar a ser una artista antiga, veure la naturalesa i els humans com éssers sensibles units a les fonts profundes i ancestrals de la vida. Estar fora del temps no és una situació determinada pel pas de la vida, és una activitat, és la intenció que he tingut sempre de ser fidel a la meua pròpia manera de ser i de pensar.

No he volgut, expressament, ser el reflex del meu temps. Per un acte instintiu, he rebutjat tot el que m'estava prefixat. No he sigut l'esposa, la mare ni l'amant ideal; tampoc l'artista famosa i adinerada, seguidora dels corrents artístics que calguin en cada moment, no he volgut tenir "l'esplendor" dels grans pintors catalans, pintar l'abstracte, deixar rastre, matèria, negror, foscor, seguir amb l'herència del clar i del fosc, del tenebrisme, de la rigidesa, de la fredor, del dogmatisme, de l'estètica de la "lletgesa" i de la mort.

No sóc la Fina Miralles, artista interessant; ni tan sols sóc la Fina. El que vull és existir.

Vull justament la desmaterialització: esborrar, treure, despullar, callar —el silenci si us plau, prou de bla-bla-bla, perquè tu, perquè jo— la tela blanca en el blanc el cor hi balla.

Deixa de ser esclau del temps i de tu mateix per a unir-te a la vida i viure per sempre.

"No és la línia recta la que m'atrau, dura, inflexible, creada per l'home. La que m'atrau és la corba, lliure i sensual. La que trobo a les muntanyes del meu país, en la sinuositat dels seus rius, en els núvols del cel, en les onades de la mar. L'univers està fet de corbes". Paraules d'Oscar Niemeyer, arquitecte brasiler dels segles XX i XXI.

La flexibilitat, el moviment, la llum, la naturalesa ens commouen des de l'origen dels temps. Aquest és el meu camí ancestral, el que han seguit abans que jo milers de milions de persones que s'han enamorat de la bellesa de la Vida.